

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-1 У. 6505/20
17.09.2020. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Савић, председника већа, Јасмине Крстић и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Златка Гигића, из Ниша, [REDACTED], чији је пуномоћник Миша Барац, адвокат из Ниша, [REDACTED] ПЦ Душанов базар "Кула" [REDACTED], против туженог Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра, ради поништаја решења туженог 01 број 1286/20 од 11.02.2020. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној 17.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Министарства унутрашњих послова, Кабинета министра, 01 број 1286/20 од 11.02.2020. године.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган, Министарство унутрашњих послова, Кабинет министра, да тужиоцу Златку Гигићу, из Ниша, надокнади трошкове управног спора, у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, утврђује се да је Гигић Златку, овде тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Жандармерије, Одред жандармерије у Нишу, престао радни однос дана 19.12.2019. године, по сили закона, јер је правноснажном пресудом Вишег суда у Београду, број К.бр.378/189 од 17.04.2019. године, тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

У тужби поднетој Управном суду 19.03.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због тога што у акту није правилно примењен закон или други пропис, у поступку доношења није поступљено по правилима поступка, а чињенично стање је непотпуно и нетачно утврђено, а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Тужилац наводи да тужени орган није правилно применио одредбе члана 172. и 250. Закона о полицији, већ је погрешно и противно закону применио одредбе Закона о државним службеницима. Наводи да је одредбама члана 172. Закона о полицији, који је *lex specialis* у конкретном случају и који регулише случајеве престанка радног односа полицијских службеника по сили закона, прописано да полицијском службенику престаје радни однос по сили закона када је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од најмање шест месеци и то даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Тужилац наводи да је престанак радног односа по сили закона по наведеном пропису могућ само уколико је осуђен на ефективну казну затвора од најмање шест месеци, али да се не односи на оне којима је изречена условна осуда. Сматра да радни однос не би требало да му престане, с обзиром на то што је тужиоцу, као полицијском службенику изречена условна осуда, као мера упозорења, а не казна, па не постоје законски услови да му престане радни однос по сили закона у смислу одредбе члана 172. став 1. тачка 2) Закона о полицији. Указује да Закон о полицији и Закон о државним службеницима различито регулишу и сам тренутак престанка радног односа, па да је и из тог разлога требало применити Закон о полицији. Наводи да је тужени орган, самим тим што је погрешно применио одредбу члана 250. Закона о полицији, погрешно применио и одредбу члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима, па и истовремено погрешно применио и одредбу члана 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова односно вршење дужности. Сматра да не би постојали услови да тужиоцу престане радни однос по сили закона правилном применом одредбе члана 172. став 1. тачка 2. и 3. Закона о полицији, јер тужилац није осуђен на ефективну казну затвора од најмање шест месеци нити је осуђен за неко од кривичних дела таксативно наведених у члану 172. став 1. тачка 3. Закона о полицији. Указује и да је дело извршено 28.09.2014. године, за које је осуђен правноснажном пресудом суда, а да је у наведеном тренутку одредбама тада важећег Закона о полицији и Закона о државним службеницима било прописано да радни однос, по сили закона, престаје само у случају осуде на безусловну, ефективну казну затвора. Предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а предмет врати надлежном органу на поновни поступак, као и да му тужени орган накнади тужиоцу трошкове управног спора за састав тужбе од стране адвоката, у износу од 16.500,00 динара и таксе, по одлуци Суда.

Тужени орган је доставио Суду списе ове управне ствари и опширан одговор на тужбу, у коме је, између осталог, поновио разлоге из оспореног решења и предложио да Суд тужбу одбаци или одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Основано се, по оцени Суда, тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Одредбом члана 172. став 1. тачка 2) Закона о полицији (“Службени гласник РС”, број 6/16 и 24/18), прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству, а тачком 3) наведеног члана прописано је да полицијском службенику, по сили закона, радни однос престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у иностраној држави; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне - даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Одредбом члана 250. истог Закона, прописано је да ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, број 79/05...94/17), прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган увидом у списе предмета утврдио да је пресудом Вишег суда у Београду број: К.бр.378/189 од 17.04.2019. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1040/19 од 19.12.2019. године, чиме је пресуда Вишег суда постала правноснажна 19.12.2019. године, тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика у стицају са кривичним делом Злоостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика у саизвршилаштву у вези члана 33. Кривичног законика. Из образложења оспореног решења даље произлази да тужени орган налази да је пресуда Вишег суда у Београду број: К.бр.378/189 од 17.04.2019. године, постала правноснажна 19.12.2019. године, па је

као датум престанка радног односа одређен наведени датум, као и да је тужени орган, одлуку у диспозитиву оспореног решења донео применом одредбе члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима и применом одредбе члана 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова односно вршење дужности, налазећи да је одлучна чињеница за доношење решења о престанку радног односа да је тужиоцу правноснажном пресудом изречена условна осуда и утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци.

Из одредбе члана 172. став 1. тачка 2) Закона о полицији, произлази да полицијском службенику, по сили закона, радни однос у Министарству престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству, док из одредбе тачке 3) наведеног члана, произлази да полицијском службенику, по сили закона, радни однос престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за кривична дела која су таксативно побројана у овој одредби. Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, прописан је престанак радног односа по сили закона ако државни службеник буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника, даном правноснажности пресуде. Одредбом члана 250. истог Закона, између осталог, предвиђено је да се на радне односе полицијских службеника примењују прописи о државним службеницима, само у случају ако Законом о полицији није другачије прописано.

Из увода и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган решење донео применом одредбе члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05...94/17) и члана 132. став 1. истог закона. У образложењу оспореног решења тужени орган је цитирао одредбу члана 172. став 1. и члана 250. Закона о полицији, с тим да је у доношењу одлуке применио одредбу члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Имајућу у виду цитиране одредбе Закона о полицији и Закона о државним службеницима, према оцени Управног суда, основано се тужбом тужиоца указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени, у конкретном случају, повредио правила поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр.18/16 и 95/18), из разлога што образложење оспореног решења не садржи правне разлоге о томе због чега је тужиоцу утврђен престанак радног односа по сили закона у складу са Законом о државним службеницима, имајући у виду да су одредбом члана 172. Закона о полицији прописани посебни случајеви престанка радног односа полицијском службенику по сили закона. Ово са разлога што је Закон о полицији, а на шта, по оцени Суда, основано указује тужилац у тужби, посебан закон (lex specialis) у односу Закон о државним службеницима. Суд указује да разлози које даје у одговору на тужбу, тужени орган не отклања недостатке оспореног решења јер разлози морају бити изнети у образложењу оспореног решења, чиме се тужиоцу омогућава адекватна заштита права.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због погрешне примене материјалног права оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Имајући у виду да је тужени орган у оспореном решењу начинио битну повреду правила поступка, која оспорено решење чини незаконитим, Управни суд је оценио да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, због чега је на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, уважио тужбу и поништио оспорено решење, а у извршењу ове пресуде тужени орган није дужан да донесе нови акт, будући да је оспорено решење донео применом одредбе члана 132. Закона о државним службеницима, што произлази из увода утуженог решења.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан, с обзиром да је тужилац у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове управног спора, а које је Суд, на основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", број 121/12), одредио за састав тужбе од стране адвоката, у износу од 16.500,00 динара, затим, трошкове у висини таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и трошкове на име таксе за пресуду у износу од 980,00 динара одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 17.09.2020. године, II-1 У. 6505/20

Записничар
Снежана Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Бисерка Савић, с.р.

За тачност отправка
 Управитељ писарнице
 Дејан Ђурић

